

Børne Blad

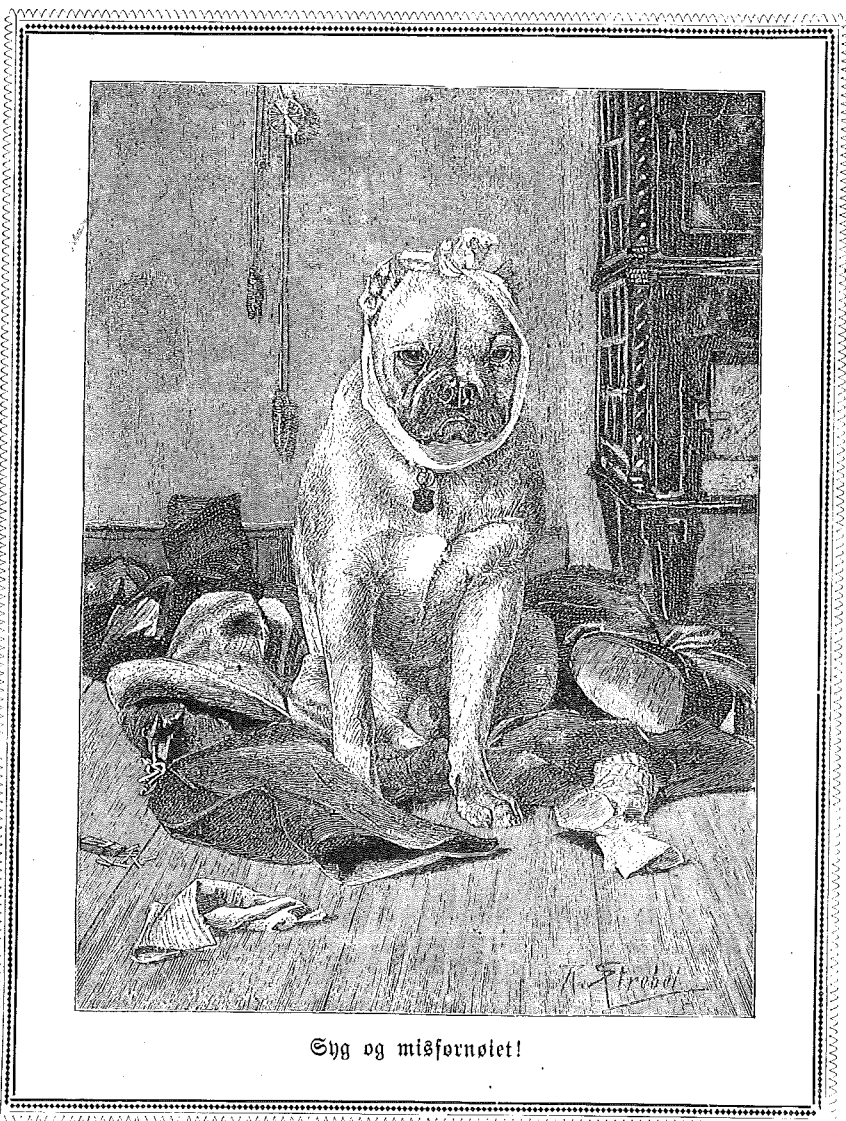

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 25.

18de juni 1893.

19de aarg.

Syg og misfornøjet!

Børneblad

udkommer hver lørdag og koster 50 cents for aaret, betalt i forskud. I pakker til en adresse paa over 5 ekspl. leveres det for 40 cents, og over 25 ekspl. for 35 cents. Et Norge koster det 60 cents.

Benge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar ekspeditionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkommende redaktionen af bladet sendes til Rev. E. Wulfsberg, Decorah, Iowa.

Ønsket.

Daarens engel havde bættet naturen af sin dvale. Vøgebladet skinnede nysgæd i solglansen, bien summede om den nys udsprungne blomst, fuglene jubledede i træernes kroner og takkede englen for det herlige værk, han havde fuldført; men englen sagde: „Tak ikke mig, jeg er Guds sendebud, det har inderlig glædet mig at udrette min himmelske faders vilje, tak ham! Fortaa lidt af hans nendelige kjærlighed! Han vil, at det liv, jeg nu har vakt, skal vokse og trives i frihed, ikke tøjlesløs, men regelbunden frihed efter de evige naturens love, som i sin dybeste forstand alle er kjærlighedens udfoldelser. Tak ham, I blade, blomster og fugle smaa, og fryd eder ved livet!“

Som englen saaledes talte, medens han svævede gennem den blomstermykkede, duftende skov, syntes han at høre et suk tæt ved sig. I sin glæde studsede han, standsede og saa sig omkring, og hans øie mødte en ung kvinde, som var ifærd med at plukke skovmerker; lidt borte fra hende laa et knippe tørre grene, som hun havde samlet; hun vilde nu af skovmerkerne binde en liden krans, som skulde dufte hjemme i hendes stue og minde om skjønheden i skoven.

„Hvorfor sukker du?“ spurgte englen. — Usynlig for hende hvistede han deltagende spørgsmaalet i hendes øre.

Hun svarede igjen sagte: „Jo, jeg sukker, for jeg er saa alene, min mand er paa arbejde, vor fattigdom trykker os ikke; thi baade han og jeg vil gjerne bestille noget,

og saa kan vi nok, saa længe Gud vil unde os helbred, tjene vor føde og endda lægge lidt tilside. Vi har været gifte i 7 aar og har ingen børn. Jeg ønsker mig saa inderlig et barn.“

„Du ønsker at blive moder“, sagde englen, „dit ønske skal blive opfyldt, hvis du og din mand vil lytte til mit raad. Jeg savner netop en far og en mor til et lidet, nysgæd barn, som blev moderløs ved sin fødsel, og hvis far ikke er god. Gaa hen i hytten, som ligger ikke langt fra eders hus, der finder du barnet, som trænger til din pleie. Tag det med hjem; det vil blive dig og din mand til velsignelse; jeg lægger en gave paa dets bugge, som vil sætte det istand til at vinde eders hjerter.“

Englen svævede videre, den unge kone stirrede drømmende op i bøgenes kroner, hun syntes at merke en susen gennem skoven. Hun undrede sig over, at hun ikke før var kommen paa den tanke at tage et hjælpeløst lidet barn til sig, hun sukede ikke længere. Hun vilde straks, hun kom hjem, gaa til hytten, som hun kjendte saa godt. Det var, som om træerne nikkede og sagde: „Gjør det kun!“ Hun tog sit brændeknippe og vandrede afsted.

Da hun kom ud af skoven, syntes hun, lærterne jubledede, som hun aldrig før havde hørt det, det var som de sang: „Der gaar en moder!“

Hun kom forbi et faar i tøir, hun vidste, der havde været to faar; men det ene var død fra sit lille lam; nu kom der to smaa lam springende, det ene var det moderløse, dog ikke moderløst længere, faaret kaldte paa det som paa sit eget og lod dem begge suge sig. Hun stod stille et øieblik for ret at se det og havde sine egne tanker derved.

I hjemmet var alt, som hun havde forladt det. —

Hun gik da til hytten og fandt barnet, dets far indvilgede gjerne i, at hun tog det med sig, det var en liden pige; faderen

havde 3 børn at forsørge, det syntes han var mere end nok.

Den unge kone bar varsomt sin lille pleiedatter hjem, vaskede og puslede om hende paa bedste maade, buggede hende i sine arme og fik hende endelig til at sove.

Da manden kom hjem, laa den lille endnu og sov i den store seng; konen førte ham hen til sengen, og forbauset blev han jo, da hun fortalte ham, hvorledes alt var gaaet til. „Det er næsten som et eventyr“, sagde han; men da hun tog ham om halsen, kysede ham og bad ham være far for den lille, som hun vilde være i moders sted, kunde han slet ikke være vred.

Saa kom der bugge i huset, og tiden gik, og buggen kom bort igjen, for pigen var for stor til at ligge i den. — Men bugge-gaven, englen havde hvisset om, hvor blev den af? Ja, den unge kone fandt ud, hvad det var for en deilig gave; den var just ikke til at tage paa med hænderne; det var jo den kjærlighed, den lille pige, først gennem smil, siden gennem ordene „far og mor“ og gennem hele sin hengivenhed viste hende og hendes mand; hun holdt af dem og lof-tede et foraar af kjærlighed frem i deres hjertes.

Nikolai Bojsen.

Naar vi idag har optaget den lille smukke fortælling af Nikolai Bojsen, saa kunde det se ud, som om den arbejdede imod barne-hjemssagens interesse. Hertil maa vi sige, at fortællingen arbejder for børnenes sag; thi barnehjem er og vil altid blive en uund-værlig nødhjælp. Hvor skjønt var det ikke, om enhver alvorlig troende kristen familie, som havde evne, vilde antage sig et hjemløst barn, opdrage det til Herrens ære og til velsignelse for barnet selv. Kunde det maal naaes, som er tanken i den lille fortælling, saa var overordentlig meget naaet, og saa kunde man begynde at tænke paa, at barne-hjem var overflødige. Desværre, dette naaes neppe, om end haabet ikke maa opgives.

Maatte dog den lille fortælling blive læst af mange af Herrens venner, som har evne til at antage sig hjemløse børn, og Gud hjælpe disse til, at de maa faa kjærlighed til at aabne sine hjerter og hjem for de smaa dyrefjæbte sjæle, som Herren kalder sine. Nu er det snart 1900 aar, siden at Herren sagde til sin menighed, at vi skulde lade de smaa børn komme til ham, og vi maatte ikke formene dem det, men endnu lader det ikke til, at vi er komne længere end til at lade børnene døbe til Herren i deres spæde alder, og saa lader man tusen-der af døbte hjemløse børn passe sig selv i opveksten. De bliver opdragne i vantroens huler, i mange ulykkelige hjem, hvor de gaar aandelig og legemlig tilgrunde.

Lad os dog arbejde for de mange — mange smaa børn, at de maa finde herberge hos troende mennesker, og at barnehjemmene i vort land maa faa hjælp og støtte, at de kan bestaa til Gud Faders ære, og til velsignelse for de børn, som endnu ikke kan finde herberge i kristne familier.

Herrens venner bedes ikke at glemme vort fjære „Martin Luther Barnehjem“ i Madison, Wis. Har du ikke allerede sendt din gave til den nye bygning, som der opføres, saa gjør det straks og saa andre til at gjøre ligesaa. Læs over igjen Past. Kaviors opfordring i „Børneblad“ nr. 20: „Nogle ord til vore børn.“

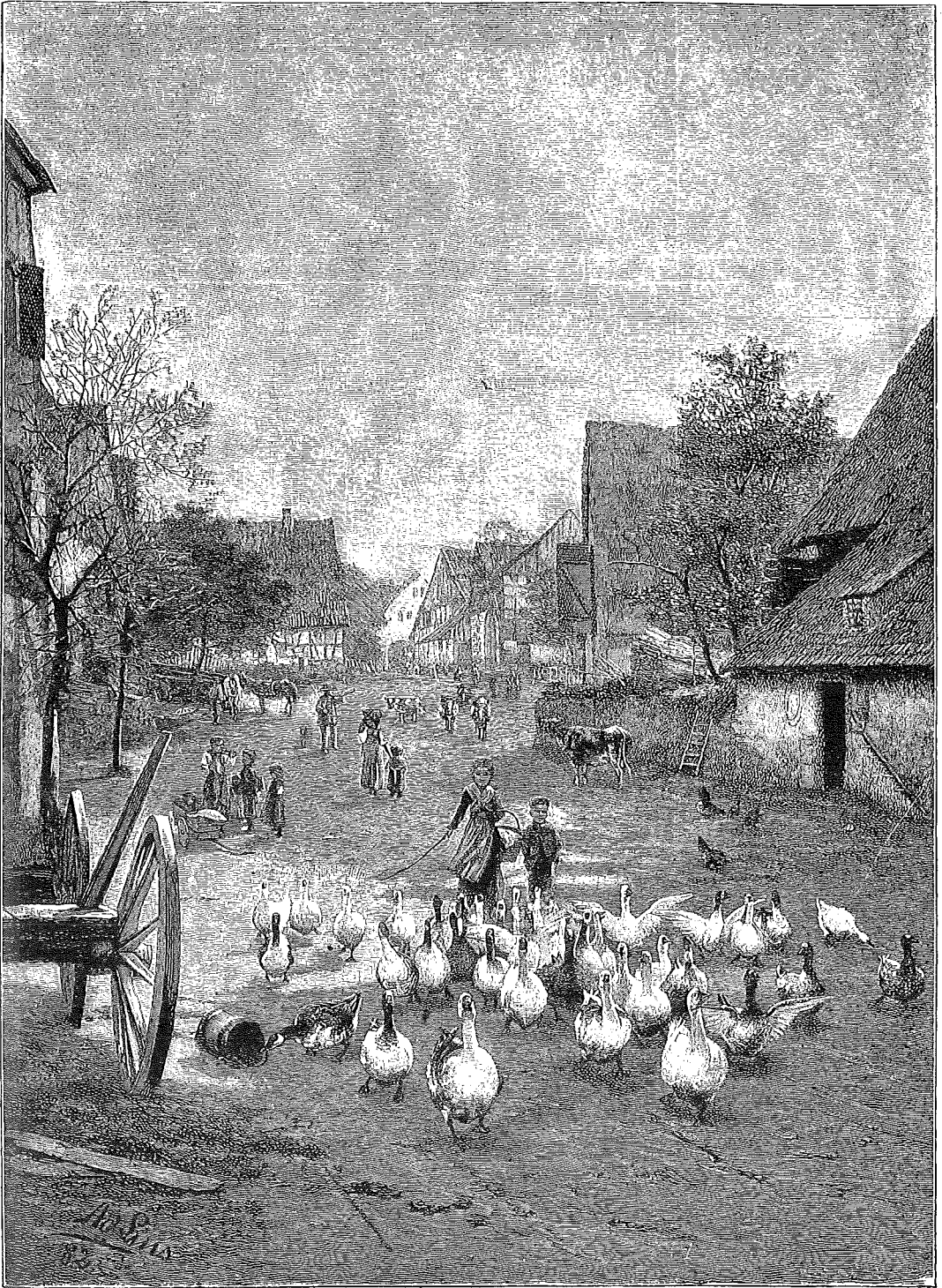
Mange — mange børn staar endnu udenfor den kristne menigheds forborg, og hvis de smaa væsener var sig sin aandelige og legemlige nød bevidste, vilde de raabe om hjælp. Herren giv i sin naade, at mange af Guds børn raaber om hjælp for dem!

En nat blandt fjörövere.

Vi krydsede med vor korvet Albion i det stille ocean paa høiden af Sandwichs-øerne. Hele dagen igjennem havde været været stormfuldt, og da endelig lidt efter

Har du ikke brev til os?

Gaasflokken skal ud.

lidt stormen lagde sig, tittede ved nattens frembrud maanen frem mellem de sønderrevne skyer og kastede sit lysstjær vidt ud over havet, hvis bølger den bragte til at glitre som sølv.

Pludselig fik vi nogle sjømil nordvest for os øie paa en langstrakt ø, som vor kaptein mente var ubeboet og hørte til en liden øgruppe, som skulde findes paa disse kanter. Jeg, som var anden løjtnant ombort, fik straks befaling til med en baad og fem mand at styre ind til øen for ved dens kyst at finde en sikker ankergrund, hvor Albion kunde gaa til ankers for natten, indtil det oprørte hav atter var blevet roligere. Hvis jeg fandt et saadant sted, skulde jeg straks vende tilbage til korvetten med melding. Saa var den ordre, jeg fik.

Den opgave, jeg havde faaet, var ingenlunde let, da saabel øen som det omliggende farvand var mig fuldstændig ubekjendt. Imidlertid haabede jeg, at det ikke vilde falde mig altfor vanskelig i maanelyst, og efter at have valgt fire dygtige matroser, som sammen med vor understyrmand skulde ledsage mig, drog jeg afsted.

Tilfældt var vi naaede ind til øen, men det viste sig vanskelig at finde nogen ankerplads, idet vi ikke kunde se andet end stejle klipper med skummende brændinger. Vi fortsatte imidlertid vor undersøgelse i mere nordlig retning og opdagede efter en lids forløb til vor glæde en rummelig bugt, som laa beskyttet mod stormen. Vi skævnede snart ind i bugten. Alt var stille; ingen anden lyd var at høre end bølgernes brusen og det hæse strig af en eller anden opskræmt sjøfugl. De omliggende klipper kastede sine mørke skygger udover vandfladen.

„Hvad er det?“ udbrød pludselig styrmanden i et forstrækket tonesald, idet han med haanden pegede ind mod stranden. „Tager jeg ikke feil, ligger derinde en galei*“

*) Et slags mindre fartøi.

for anker! — Uden seil og rær vaier den sorte mast frem og tilbage for vinden! — Hvorfor har den ingen vagtlanterne? — Og se derinde“, fortsatte han i næste øieblik. „Ser de ikke et baal mellem bustene? — Der er et til og endnu et; lad os helst vende om! Det er sjørøvere!“

Medens han talede, stod den dybeste forstrækkelser at læse paa hans ansigt. Og saa matroserne var blebne urolige og stak hovederne sammen og smaasnaklede.

„Naar er det, du har lært at bære bange, du gamle?“ spurgte jeg den førstnævnte. „Lad dem kun komme. Tror du, at disse fjeltringer vil være taabelige nok til at angribe vor baad for efterpaa at faa en sterkere modstander paa halften? — Eller har vi ikke vaaden med os?“

Den tilfalte rystede paa hovedet. „Ja det er sandt, hr. løjtnant, at de ikke har lyst til at komme i hænderne paa Albion, for isaafald var de sikre paa galgen; men netop af den grund vil de ogsaa gjøre alt muligt for at hindre, at deres smuthul bliver kjendt ombord paa Albion. Jeg kjender det paf! Og de kan være vis paa, at vi denne gang ikke uhindret faar vende hjem fra vor naturlige udflugt.“

Her afbrød jeg ham, da jeg ikke havde lyst paa flere indvendinger, men jeg havde knapt talt ud, før pludselig en baad viste sig paa vandet og hurtig som en pil nærmede sig i den retning, hvor vi befandt os.

„Holdt! Hvem der?“ hørtes med en gang en raa stemme at udbrøde, medens paa knapt en halv kobbellængdes afstand seks spændte gebærer rettedes mod os.

Jeg greb ubilkaarlig efter mine pistoler, men styrmanden tog mig i armen og hvilede:

„Ingen voldsomheder, hr. løjtnant! De vil derved styrte os alle i fordærbelse.“

Jeg fulgte nølende hans raad.

„Holdt! Hvem der?“ lød det for anden gang fra den fremmede.

„Baad fra den engelske korvet Albion“,

svarede jeg. „Ude for at finde en ankerplads. Hvad vil J?“

„Vi har befaling til at indbyde eder til at komme iland til vor kaptajn, som har bemærket eders baad.“

„Men hvis jeg nu foretrækker at sige nei til denne indbydelse!“

„Det gjør J bedst i ikke at prøve paa“, var svaret, „isaafald vil jeg gjøre eder opmærksom paa, at fra den sorte galei derborte er et batteri kanoner, som behersker indgangen til bugten, rettet mod eder.“

Dette svar lod intet tilbage at ønske i tydelighed. Vi behøvede ikke at være i tvil om, i hvis hænder vi var komne. Imidlertid gjalt det ikke at miste fatningen.

„Godt“, sagde jeg i en ligegyldig tone, „vi følger med. No foran og vis os veien!“

Dermed syntes den fremmede at være tilfreds, og vi styrede bagefter baaden ind til stranden.

„Hvorfra er J og eders galei?“ spurgte jeg paa veien indover den fremmede, som midlertidig havde taget plads i baaden hos os.

„Vi er spaniere!“ var hans korte besked. „Og dermed faar J lade eder nøie for idag!“

Faa minutter senere var vi ved land.

Vi befandt os ved en af buske bevoxet smal strand. Vagensfor hævede sig høie klipper; og bagom buskene var mellem de store stene tændt flere baal, foran hvilte omtrent tyve mænd af et vildt udseende og fantastisk klædte nærmest paa spansk vis havde leivet sig paa marken.

Vor fører bragte os hen til en af dem, som sad foran et daarligt telt i skindet fra et af baalene, og som syntes at være bandens kaptajn. Vi blev forestillede for ham som hjemmehørende paa korvetten Albion.

„Velkommen skal J være“, svarede han med en fornem hilsen uden at reise sig.

„Hvad vil J her i denne ensomme bugt, som saa sjelden bliver besøgt af noget skib?“

„Søge en ankerplads for vort skib“, var mit svar.

Han saa en stund prøvende paa mig.

„Og hvad saa, min herre?“

„Derom vil formodentlig vor kaptajn bedst kunne give Dem besked“, svarede jeg.

Atter hvilede hans mørke øie ufravendt paa mig.

„Jeg synes godt om Dem“, svarede han smilende. „Sæt Dem her hos mig en stund! Vore folk kan ogsaa sætte sig ned sammen og prate, om de har lyst. J skal alle inat være mine gæster.“

„Jago!“ raabte han til den mand, som havde kommanderet den baad, der havde mødt os.

Manden traadte nærmere.

„Hvem har morgenbagten?“

„Jeg, hr. kaptajn.“

Denne herre og hans folk er mine gæster“, fortsatte kaptajnen i en bydende tone, „forstaar du?“

Jago nikkede taus og sjernede sig.

„Hvorledes vil dette ende?“ sagde jeg til mig selv. „Befinder vi os alligevel mellem venner, eller er det meningen at drive fallsk spil med os for desto sikrere at lokke os i fælden?“

Medens jeg tænkte paa dette, satte jeg mig ned ved ilden ved siden af min hemmelighedsfulde vert.

Denne havde imidlertid fyldt et sølvbæger med vin og opfordrede mig til at drikke en velkomstskaal med ham.

Jeg opfyldte hans ønske.

„Hør ven“, sagde han, „De har i Deres belte et par prægtige pistoler — egte tyrkisk arbejde, saavidt jeg kan se. Hvis De intet har derimod, vil vi imorgen tidlig, før vi skilles, paa gammel sjømandsvis veksle gaber. De lader mig faa disse pistoler, og saa skal De til gjengjæld i min kahyt faa vælge blandt mine geværer det bedste og kostbareste, De kan finde.“

Dermed var jeg tilfreds, og vi sagde hverandre godnat. (Sluttes.)

Hvorledes Fanny blev straffet.

For tredive aar siden, da bøger var adskillig kostbarere end nu, havde Fanny's moder laant en bog af sine kjendinger. Det var ingen daarlig bog, men dog ikke passende læsning for Fanny, hvorfor moderen havde lagt den paa en boghylde, som hang over hendes skrivebord, og forbudt sin tolv-aarsgamle datter at røre den.

En søndag var forældrene om eftermiddagen gaaede ud for at spadserere. Fanny havde havt besøg af en veninde, som imidlertid gik igjen, for forældrene kom hjem, og Fanny gik derfor ind i stuen for at finde sig en bog at læse i. Da hun var kommet derind, fik hun saadan lyst paa den bog, som hendes moder havde forbudt hende at røre, og hun var ulydig nok til at tage den. Rigtignok bandede det lille hjerte voldsomt, men fristelsen var for stor, og hun gav sig ivrig til at læse. At hun ikke forstod stort af indholdet, var en biting; det er nu saa, at forbuden frugt smager bedst.

Blufselig ringte nogen paa gadedøren. Nu gjaldt det hurtigt at sætte bogen paa dens gamle plads. Hvad vilde ellers mama komme til at sige? Hun stillede sig paa trærne for at skype bogen ind mellem de andre bøger; men det vilde ikke lykkes for hende, og med engang faldt bogen ud af hendes haand og lige nedimod det aabne blækhus, som stod paa skrivebordet.

Nu var gode raad dyre. Heldigvis kom ikke moderen ind med engang men var først gaaet ind i et andet værelse. Fanny skyndte sig da at tørre bort blækflekkerne med sin sorte kjole; hun fik derved bort det vaade blæk, men flekkerne blev ikke mindre. Derpaa satte hun bogen paa den gamle plads og sneg sig ud.

Om aftenen havde hendes forældre fremmede hos sig, og ingen lagde merke til, at der var noget iveien med hende. Den næste dag gik hun til skolen saa tidlig som muligt og arbejdede senere meget flittig. Hun søgte dog helst at holde sig borte fra moderen, thi hun følte samvittighedens stemme. Men da saa dag efter dag gik hen, uden at moderen sagde noget, begyndte Fanny næsten at glemme det hele.

Det var allerede i den næste uge, efterat Fanny havde været saa ulydig. Hun sad og syede paa en dukkekjole. Da traadte blufselig moderen hen til hende med bogen i Haanden.

„Har du gjort dette?“

Den tone, hvori hun sagde disse ord, og det blik, hvormed hun saa paa datteren, gav tydelig nok at forstaa, at hun vidste hvem gjeringsmanden var. Det var ikke vanskeligt at se, hvor hjertelig bedrøvet hun var, og Fanny indfaa stieblikkelig, at det endnu mere var smerten over hendes ulydighed end tabet af bogen, som gjorde moderen saa ondt.

Hun begyndte at græde bitterlig. Moderen gav sig ikke til at skjænde, men sagde blot. „Du faar se til at gjøre det godt igjen. Du kommer til at tage af de penge, du har i spareboksen, og kjøbe en ny bog.“

Dette var en af de haardeste maader, hvorpaa Fanny kunde straffes. Hun havde i sin sparebøsse ikke saa faa penge, som hun havde faaet dels som belønning for gode karakterer og dels som gaver paa sin fødselsdag eller ved andre anledninger. Disse penge satte hun stor pris paa, og hendes mening var efterhaanden at samle saa meget, at hun kunde kjøbe et lommeur, hvilket var hendes ønskers maal. Hun var ogsaa allerede paa god vei. Og nu skulde hun ud med saa mange penge, at hun sandsynligvis et par aar længere vilde komme til at vente paa uret. Men den negning var moderen ubønhørlig; alle hendes bønner hjalp ikke; hun maatte ud med pengene til den kostbare smukke bog. Det var en haard straf for hende, men én ting lærte hun ialfald for fremtiden og det var ikke at røre bøger, som hun havde faaet forbud mod at læse.

Oplosning paa billedgaaden i nr. 23.

Regt aldrig sandheden.

Bogstavgaader.

I.

8 5 1 2 3 er et guttenavn. 6 7 10 9 5 en bruds prydelse. 7 8 3 er nødvendigt for et fartoi. 6 8 et husdyr. 2 3 er benævnelse for merke efter et slag. Det hele, et ord paa ti bogstaver er navnet paa en svensk by.

Hans Vejso.

II.

1 5 6 7 er en træsort. 4 13 5 14 er en europæisk hovedstad. 5 11 1 7 6 og 12 6 2 5 6 er to pigenavne. 2 12 8 faar vi varme vinterklæder af. 5 2 1 er en fornfart. 9 6 3 13 12 bruger en rytter. 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 er et dalsføre i Norge.

Karen Sand.